

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

De devotione sensibili in Oratione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

nem, quò intellectus veritates illas altius impressas, & voluntas pios affectus profundius infixos retinet. Aliæ sublimiores orationes, quæ passivæ, aut quietis, & silentij, aut unionis appellatur, dona sunt Dei singularia, ad quæ animus cum patientia & longanimitate parandus; si negentur, id indignitati nostræ tribuendum; si concedantur, divinæ benignitati; humiliter proinde suscipienda, & pro iis agendæ gratiæ omniaque ad Dei gloriam piis actionibus amplificandam referenda sunt.

§. 3.

De devotione sensibili in oratione.

3 part. sit.
13. c. 6. §. 16.
Devotionem sensibilem vocant suaves aliquos cordis affectus, quibus fidendum non esse ait S. Antoninus, quia in illis etiam interdum reperiuntur, qui peccatis impliciti, nihilominus se ex illis non expediunt, quod in aliquo contigisse ait, qui ad lachrymas usque de peccatis admittis compungebatur, bonisque æstare videbatur desideriis, neque tamen pompis & vanitatibus sæculi se abdicabat, nec peccata eorumque occasiones immediatas declinare, in animum inducere poterat. Judæos etiam, Gentilesque in sacrificiis suis cæremo-

niisque proreneris, quos erga legem suam ritusque concipiunt, affectibus ubertim flere ait; Dæmone ut ardentius suos errores tueantur, id agente, humoresque commovente. In Hispaniis hæreticum hominẽ ad rogam damnatum, & in carcere cum à nostris Sacerdotibus mutandæ malæ mentis gratiâ visitaretur, urgere turque, & in ipso deinde theatro medias inter flammæ, ingenti perfusum lætitiâ, plenas gaudio lachrymas continenter non sine spectantium admiratione fudisse legimus.

Devotio vera nihil aliud est, quam ad Dei cultû, obsequiumque prompta & fervens voluntas; operis verò bonitatem ab animi fortitudine & generositate potius quam à sensibili fervore æstimandâ censent Theologi, quos inter S. Antoninus advertit, nonnullos sensibili dulcedini assuetos, illâ magis, quam fidei luminibus duci, illamque potius, quam Dei gloriam, virtutumque consecutionem & exercitationem in oratione venari; profectum suum ex illa metiri, cum illâ abundant, magnos se æstimare; cum delituuntur, animo frangi, Ne similibus deliciis inescatus animus arrogantæ veneno inficiatur, eas plerumque vel auferre Deum, vel humiliationis antidoto malignitati inde nascenti occurrere, ut in

Angæ

Angelo satanæ S. Paulum colaphizante evenisse legimus.

18.
Quid de
sensibili
iudicaret
Franc. de
Sales.

B. Franciscus de Sales has sensibiles devotiones vento matutino, quem vapores excitant, & cui non fidunt nautæ, quia continuo se remittit, & concidit, comparare solebat: Non in illis verus fervor, sed in charitatis affectu consistit: neque enim secundum Theologos aliud est iste inter operandum fervor, quàm charitatis ardor, quo aliquis non solum in rebus, ad quas sub peccato obligatur; sed etiam in aliis, quæ si negligantur nullam peccati labeculam secum trahunt, Dei solius amore se exercet: ut enim tum bulliri aquâ dicimus, cum se dilatat, ita tum charitas fervere censenda est, cum ad opera, quæ supererogationis appellant, se extendit.

Cæterum seu ferveas, seu ad instar glaciei te sentias; nec oratio tibi sapiat: ne propterea ab orando desiste. Qui ob humores è cerebro defluentes ciborum saporem non percipiunt, non ideo ab edendo abstinent, sed vires cibi virtute reficiunt, etsi ejus gustu minimè recreentur: idem emolumentum ab oratione aridâ & inspidâ, sed constante & perseverante recipies.

§. 4.

De certis casibus, quibus ad orandum homo obligatur.

IN gravi ad peccatum tentatione hominem ad subsidium à Deo postulandum obligari insinuare videtur S. Thomas: agens enim de quibusdam, qui se à tentationis magnitudine superatos in pœnitentiæ tribunali accusant; dicuntque se jejunasse, pugnasse, orasse, & nihilominus sufficienti auxilio destitutos in peccatum consensisse; graviter illos redarguit, quod lapsum in tentationis importunitatem, & cœlestis subsidij defectum rejiciant, cum suam potius in evitandis occasionibus negligentiam, & in auxilio petendo inconstantiam, & teporem agnoscere illos oporteret: Deum enim mendacem faciunt, qui dixit: *Clamabunt ad me, & ego exaudiam eos. & Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos. & Petite & accipietis.* & S. Paulus: *Fidelis Deus, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis, sed faciet cum tentatione proventam, ut possitis sustinere.* unde infert tales non exaudiri, quia tepidè, & sine fiducia ac hæsitantes petunt, neque secum, ut oportet, pugnant,

Opusc. 64.

19.

Ad orationem obligatur homo in gravi tentatione.

Psal. 9.

Math. 11.

1. Cor. 10.

O o o o 2